

Морам да признам да сам последњих петнаестак дана био љубоморан на свог пријатеља Ћорђа Вукадиновића. Избио је у први план као главни негативни јунак „друге Србије“. Само у „Данасу“, Вукадиновић је добио две насловне странице, редакцијски уводник, пет Басариних колумни и шест чланака колумниста и читалаца. Врхунац славе је постигао у петак, 2. јула, када су у „Данасу“ објављена чак три напада на њега (Басара, Наташа Одаловић и Тамара Калитерна). „Пешчаник“ је пренео више ових текстова, „Е-новине“ су се са два оригинална чланка укључиле у кампању (уз карактеристично титулисање Вукадиновића као „главног уредника Нове српске фашистичке мисли“ и љубазне епитете анонимних коментатора као што су „будалетина“ и „смрдибуба“) [1], а чак је и НУНС издао саопштење у коме изражава „забринутост“ због Вукадиновића и његових поступака (16. јун)

[2]

До сада, Вукадиновића и мене „друга Србија“ није раздвајала. Хелсиншки одбор за људска права нас је у својим годишњим извештајима о најгорим српским националистима обавезно стављао један поред другог [3], „Време“ нам је објавило заједнички подсмевајући портрет (Тамара Скроза, „Иљф и Петров нове српске политичке мисли“, *Време*

бр. 927

[4]

), а Басара је псујући једног, обавезно псовао и другог („денунцијанти из франзина НСПМ“, „скрибенти из НСПМ“, „безначајни плаћеници“

[5]

), јавно молећи Тадића да се „Демократска странка бар неким саопштењем успротиви аналитичком тероризму Вукадиновића и Антонића“

[6]

и упозоравајући јавност да су, након што су евроатлантске снаге 2008. успоставиле контролу над Србијом, српски патриотизам и национализам („два брата рођена“) „отишли дођавола и како-тако опстају само захваљујући полуписменим напорима гротескних фигура попут Ћорђа `Бабушке` Вукадиновића и Слободана `Руха` Антонића“

[7]

Па зашто је онда „друга Србија“, у јуну 2010, почела да прави разлику између нас двојице? Зато што је Вукадиновић тужио суду Басару и „Данас“. Њему су досадили

Басарине увреде као што су "скомрачни Ђорђе Вукадиновић (*Данас*, 20. 9. 2009), "теоретичар завере, пропалица и лумпенинтеллектуалац" (

Данас

, 22. 9. 2009), "режимска крпа", "безначајни плаћеник", "вриштећи медиокритет", (

Данас

, 28. 2. 2008), "пропагатор малограђанске затуцаности" (

Данас

, 16. 11. 2009), "штурмбанфирер дссовских пискарала" (

Данас

, 13. 3. 2008) који "бескрајно паламуди о бомбардовању и пише дојаве против политичких противника" (

Данас

, 8. 9. 2009)... Када је Басара у „Данасу“ (18. фебруар 2010), Вукадиновића и мене по ко зна који пут оптужио да смо, у завери са Коштуницом, Удбом и навијачима, организовали паљење америчке амбасаде и позивали руљу да крене у линч „другосрбијанаца“, Ђорђу је прекипело. Предложио ми је да тужимо Басару и „Данас“.

Мени се то није радило. Мрзело ме је да се повлачим по судовима и расправљам са Басаром. У појединим лошим кафанама постоји установа дежурног пијанца. Он забавља власника и друге клуподере тако што псује остале госте и добацује им вулгарности. Због таквог малтретирања можете звати полицију, а можете одлучити и да више не залазите у ту кафану. Увек сам радије бирао други начин решавања тог проблема.

Али, Вукадиновић је одлучио да не бежи и да нешто предузме. И био је у праву. Тон нашем јавном животу већ дуже време дају управо горе описани „пијанци-псовачи“. Има их посвуда. Али, некако су се ови из „друге Србије“ посебно острвили и прозлили. Заштићени лешинарским крилом Империје и ужирени разноразним грантовима и супортима, они су се толико распојасали да су свакога ко им се не свиђа (или им просто не плати пиће) почели да гађају изметом. Ако се има у виду чињеница да је ипак реч о јавном простору, „тактика избегавања“, као одговор на „летећу поган“, давала је прилично ограничене резултате.

Коначно је неко смогао снаге да каже „Е сад је доста!“ и да позове полицију. Међутим, околни кафански навијачи, који су се тако сјајно забављали бацачким „вештинама“ дежурних клуподера, нашли су се увређени. Ко то сме да угрожава слободу бацања? Зашто они који су погођени и сами не одговоре изметом, него захтевају да се умеша неко са стране? Зашто се погођени жале полицији, а не њима, „објективним“ и „беневоолентним“ навијачима? Та они би их од свег срца заштитили, само да су им се на време обратили... Баш су ти изметом запрљани гости нека закерала, знају ли они да полиција, због њихових глупих пријава, може да затвори целу кафану?

Управо ти аргументи су потегнути да би се ућуткао и омаловажио Вукадиновић. Редакција „Данаса“ га је упитала зашто он Басари најпре лепо није одговорио, када би „Данас“ то свакако објавио, него их је тужио суду [8]. Баш ме занима како се то може „лепо одговорити“ на чланак у коме вас неко назива "пропалицом", „лумпенинтелектуалцем", "режимском крпом" или "плаћеником"? А НУНС је Вукадиновићу налупао пацке јер се безобзирно обратио суду, уместо да се најпре лепо пожали Савету за штампу. Треба само видети састав тог Савета па схватити колико је НУНС-ово упућивање на ово тело хипокризија. НУНС је, такође, закукао и што Вукадиновић тужи „Данас“ у ситуацији када „јавна гласила данас практично једва преживљавају, па свака пресуда може представљати и ликвидацију медија“. Као да је Вукадиновић крив што је руководство НУНС-а углавном мудро ћутало када је доношен „Динкићев“ Закон о информисању, са драконским казнама против непоћудних медија.

И тако, жртва је испала крива што се брани од силеције, а силеција је још једном добио подршку да са својим послом настави. Друга Србија је „случај Вукадиновић“ прогласила „тестом реформисаности српског судства“ и „линијом одбране слободе штампе“. Тај случај на неки начин и јесте камен-међаш нашег јавног живота. Реч је о одговору на једноставна питања: 1. да ли у нашем друштву треба да постоји резервисани домен у коме једна група људи може слободно да понижава и малтретира друге људе? 2. да ли се у ту привилеговану групу улази на основу прихватања одређене идеологије? 3. да ли критика, или само несагласност са том идеологијом, треба да буде довољан разлог да се неко јавно и безброј пута назове „фашистом“, „будалином“, "пропалицом“, „лумпенинтелектуалцем", "крпом" и "плаћеником"? 4. да ли новине и, уопште, медији, служе за обавештавање јавности и за изношење критичких мишљења, или за патолошко вређање, клеветање, изливе мржње и вербално линчовање?

Да бисмо могли да водимо јавни дијалог морамо се држати макар елементарних правила пристojности. Псовачке песнице „друге Србије“ одавно су, у име борбе за „евроатлантске вредности“, одбациле и погазиле та правила [9]. Ти људи су убили не само велики део јавне пристojности. Они су убили и саму јавност, схваћену као културу дијалога. Бесрамност и просташтво заузели су место озбиљне и аргументоване расправе. Налазимо се на спрженој и затрованој земљи, која се претворила у каљугу. Потонули смо до колена, до појаса, до груди, и сада нам се блато већ попело до врата...

А Вукадиновић је одлучио да предузме нешто управо у вези те срамне каљуге. Сада, када су сви скочили на њега, морам признати да ми је жао што сам га пустио да у ту битку уђе сам. Али, Вукадиновић, упоран и постојан каквим га је Бог дао, стоички је издржао још једног другосрбијанског „топлог зеца“. Кроз њега је он прошао за све нас. И

ако успе у својој намери да „евроатлантске“ псоваче утера у пристојност, више нико неће морати да пролази кроз тај срамотни шиболетни шпалир вербалних насилника. Зато Вукадиновића треба подржати. Његова борба са „алама и вранама“ истовремено је и борба за јавну пристојност. А јавна пристојност је основна претпоставка уљуђеног друштва. Жалосно је што се још 2010. године за то морамо борити. Али, то је једна од битака коју једноставно не бисмо смели да изгубимо.

[1] <http://www.e-novine.com/comments/entertainment/entertainment-licnosti/38719-Noas-srce-pati-Danas-dua-boli.html>

[2] <http://www.ndnv.org/vest.php?id=5837>

[3] Тако је било и у последњем ХОС-овом извештају за 2009. годину (<http://www.helsinki.org.rs/serbian/doc/izvestaj2009.pdf>), стр. 343.

[4] <http://www.vreme.com/cms/view.php?id=718286>

[5] Светислав Басара, *Фундаментализам дебилитета*, „Службени гласник“, Београд 2009, стр. 16, 91, 166.

[6] Исто, стр. 147.

[7] Исто, стр. 194.

[8] http://www.danas.rs/danasrs/dijalog/vukadinovicev_bol.46.html?news_id=192735

Хајка на Ђорђа

Пише: Слободан Антонић
петак, 09 јул 2010 00:35

[9] О томе види и мој текст «Псовачка страна `друге Србије» (http://starisajt.nspm.rs/kulturnapolitika/2008_ant_e_novine1.htm

).